

Sterven of overwinnen

Na een training van onze K4-ploeg beginnelingen en aspiranten A te Mechelen voor de wedstrijd te Gent, werd het voor het verbond duidelijk dat ook Neerpelt wel eens van de rijke gaven mocht genieten. Zo werd ons een K4-lymfjorde toegewezen. Maar deze lag te Mechelen en nu was het probleem: "hoe gaan we hem hier krijgen?"

Na vele beraadslagingen kwam Pol met het voorstel voor de dag hem gewoon over het water te gaan halen. (Iets typisch voor Pol.) De reis had hij al uitgestippeld en als voorbereiding was hij de week daarvoor eens gauw op en neer naar Dilsen gevaren samen met Jos Jansen. Het was nu nog maar de vraag een bemanning aan te werven. Kapitein Pol en zijn eerste stuurman vonden nog twee gekken bij. Leon werd dadelijk als mast benoemd en Chel als chef-kok.

Op dinsdag 27 juli kwamen Jos en Paul terug van hun reis naar Polen en dezen moesten te Mechelen afgehaald worden. Pol en zijn bemanning maakten hiervan gebruik om met de voorzitter in Mechelen te geraken. Maar eer het zo ver was, had hij het toch weer eens klaargespeeld om bijna zijn zwembroek te vergeten (allez! Een kapitein zonder zwembroek). Te Mechelen werd zeer weinig interesse getoond zodat de expeditie om 16 uur met de stille trom vertrok voor de 90 km lange overlevingstocht, alleen nagewuifd door de heer Broekmeyer.

Het tempo werd onmiddellijk tot 110 slagen per minuut opgedreven tot plots na 100 m de motor afsloeg.

"Miljaar! Ik ben mijn moesse en mijn kaart vergeten!" riep Pol.

Pol wou terug, maar de rest peddelde vooruit zodat de kapitein zich woedend moest gewonnen geven. Mouterij na 100 m, het zag er goed uit.

Al dadelijk werd de eerste sluis zichtbaar op de Leuvense vaart. Voor de eerste keer, maar spijtig genoeg niet de laatste, moesten wij met het zware overdragen beginnen. De boot + het ingelopen water + het reisgoed (Chel alleen had meer bij dan de drie anderen samen), woog zonder overdrijven tussen de 70 en de 80 kg.

Bij het terug in het water laten aan de andere kant viel, na een lief duwtje van Leon, Pol met de boot en al in het water. Met een blauwe plek en een natte broek werd de tocht voortgezet.

Een tweede sluis doemde op: Het Zennegat. Het was inderdaad een gat. Uit de diepte staarde ons de zwarte stinkende samenvloeiing van Dijle, Zenne en de Leuvense vaart aan. Het was juist laagtij zodat wij met de boot een tiental meter langs bijna loodrechte, glibberige wanden naar beneden moesten. Gelukkig vonden wij een betonnen trap (anders zaten wij er nog).

Het was hier werkelijk triestig en er werd dan ook hard tegen het tij opgepaddeld om hier zo vlug mogelijk te verdwijnen. Waar de Dijle en de Nete samenvloeien en de overbekende Rupel vormen, koersten wij de Nete op.

Chel, die had gehoopt met de boot door de straten van Lier te mogen paraderen, kwam bedrogen uit toen er een Netekanaal bleek te bestaan dat Lier links liet liggen. Hier kregen wij nu het omgekeerde van het Zennegat. Langs glibberige wanden moesten wij een viertal meter naar het peil van het Netekanaal opklimmen. Na een keer of vier terug naar onder te zijn geschoven, waren wij toch boven geraakt. Slavenarbeid was het, miljaar!

Met algemene instemming werd er geschaft. Leon, die zijn poetzak opende, kwam al gauw tot de vaststelling dat het Rupelwater goed had huisgehouden in zijn boterhammen. Maar van de grote honger at hij ze toch maar op, samen met zijn bananen die zo plat waren als vijgen, daar ze als voetsteun voor Chel hadden gediend.

Met een volle maag en hernieuwde moed werd dan het Netekanaal afgevaren. Het verschil was te groot. Voor ons was het alsof we op champagne voeren na de stinkende ervaring van de Nete.

In Pulle, juist naast de autostrade, geraakten wij na een vierde sluis in het Albertkanaal en werden bij het vertrek bijna in de sluis gezogen. Het was intussen acht uur geworden zodat er dringend naar slaapgelegenheid moest uitgezien worden. Na een vijftal kilometer zagen wij een boerderij niet ver van het kanaal. De kapitein en chef-kok gingen in zwembroek vragen om hier te mogen slapen, hetgeen hen prompt werd toegestaan. Die mens zal zeker medelijden gehad hebben met die verzopen katten.

Er werd nog een verfrissend duikje genomen in het koele water, waarna we onze trainings aantrokken. De boot werd ergens in een sloot gelegd en wij trokken moe maar gelukkig naar onze gastheer. Het bleek al gauw dat we met ons gat in de boter waren gevallen. De boerin maakte ons een liter of drie cacao klaar die ons nog nooit zo goed gesmaakt heeft. De natte trainingsbroek van Pol werd door de droger gedraaid.

Alvorens in het stro te kruipen kon Chel het natuurlijk weer niet nalaten nog eens naar de wc te vragen. Deze bleek zich achter een stuk tentzeil te bevinden en was nog een stuk kleiner dan die in Zwevegem.

We waren juist aan het indoezelen toen een brommer met veel lawaai langs de boerderij kwam gestoven. Dit herhaalde zich nog een keer of twintig zodat het Pol op de zenuwen werkte en zei: "We zullen dien 's op z'n bakkes sloan, anders hoeven we deze nacht nie mier te sloapen." Juist toen de brommer voor de zoveelste maal aanzette, plaatsten wij ons met drie man midden op de weg.

"De schouders wijd uit elkaar, Leon," riep Pol, "zodat we zeker indruk maken."

De brommer hield wel halt, maar sloeg toch niet op de vlucht zoals wij gehoopt hadden. Nu bleek het de vrijer van een van de boerendochters te zijn, die absoluut zijn Maria moest spreken. Na een lange discussie gaven we hem de goede raad maar te gaan slapen, maar juist op dat moment kwam zijn Maria aan, zodat het verder rustig werd op de boerderij.

Na Jos 's morgens van onder het stro te hebben gered, werd er gegeten en gemasseerd voor de komende dag. Om 9 uur werd opnieuw van start gegaan voor de overblijvende 55 km. Het aanvangstempo was maar slapjes, maar eens ingevaren ging het veel beter.

Langs de eerste van een reeks van vier sluizen kwamen wij van het Albertkanaal in het ons zo dierbare Kempisch kanaal. Dat 'dierbare' was na enige tijd al fel geminderd. Om de 2 kilometer stonden we voor een sluis. Boot omhoog slepen, 200 m op de schouders dragen, boot in het water laten, instappen, varen, uitstappen enz. We dachten zeker geen boot meer te hebben als we in Neerpelt aankwamen. Maar hij hield het, hoewel wij voor de Blauwe Kei nog eens tegen een schip werden aangezogen, omdat Pol meer naar de dochter van de schipper keek dan naar het roer (hetgeen hij ten stelligste ontkende).

Verder bleven wij met het roer in een roulet hangen zodat de visser die het belletje hoorde dacht een snoek van 11 m te hebben gevangen.

De Blauwe Kei kwam in zicht, maar voor we bij Dikke Lowie trappist van het vat aan het drinken waren, moesten nog drie sluizen worden genomen. Met de trappist in zicht ging dit echter in recordtempo.

Aan de laatste sluis sprong ons hart op van vreugde, want Jacky was ons met enkele van zijn discipelen met de fiets tegengekomen. Die mannen wisten van die trappist zeker, maar niettemin een schoon gebaar.

Eén van die discipelen wist dan klaar te krijgen wat 14 sluizen niet gekund hadden. Bij het over de boot stappen met zijn korte benen stapte hij met zijn grote voeten door het dekzeil.

De laatste 15 km (zonder sluizen) werden dan onder een eindelijk verschijnende zon in recordtempo afgelegd. In Lommel stonden de voorzitter en de ondervoorzitster op de brug te wuiven, een ontroerend ogenblik.

De laatste kilometers werden wij geëscorteerd door twee ons tegemoetgekomen K2's, zodat het werkelijk een blijde intrede werd. Ze lieten ons zelfs de eindspurt winnen.

Er was geen fanfare om ons te verwelkomen, maar uw sympathie, clubmakers, kan door geen 20 fanfares vervangen worden. Zolang in de N.W.C. zulke krachttieren worden uitgehaald en die kameraadschap blijft voortleven, zal onze club verder uitgroeien tot een van de schoonste in België.

Der Alte